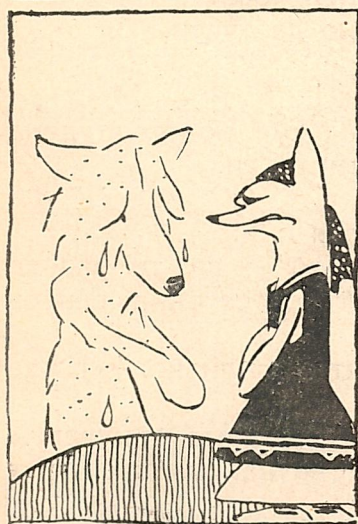

БИТИЯТЪ ВЪЛЧО.

— Лисанке, Лисано,
Отвори вратата...

— Кой ли толкозъ рано
Иде отъ гората?

— Азъ съмъ, отвори ми —
Вълчо какавана,
Въ тия страшни зими
Бѣгамъ отъ мегдана.
Въ поповата стрѣха
Тръгналъ бѣхъ за прошка,
Здравето ми взеха
За една кокошка.

— Вълчо, твоя грѣшка.
Пакъ ли пакостъ стори?...

И вратата тежка
Бързо се отвори.
Вънъ едвамъ утихна,
Влѣзе какавана,
И следъ малко прихна
Пустата Лисана.

— Я сега кажи ми,
Вълчо, какъ пострада.
Бой кждето има,
Все на тебъ се пада.

— Лисо, какъ да почна,
Въ пжтъ ми зло премина,
Бѣхъ се спрѣлъ нарочно
Въ курникъ да почина.
Рекохъ да пожала
Пилцитѣ красиви,
Братски да погала
Пѣтля горделиви.
Ехъ, че като зина,
Писна махалата,
И доде се сѣтя
Тежичка върлина
Цапна ме въ главата!
Хукнахъ да се скрия